

У име Оца и Сина и Светога Духа.

Данашње Свето Јеванђеље браћо и сестре, открива нам сву тајну и сву намеру Божију о човеку. Сву тајну оваплоћења Сина Божијега, доласка Господа Христа у свет и Његов боравак са људима, и страдање од људи. Ради чега је било потребно да Син Божији постане човек, да долази на земљу, да се бави овим ситним бићима који се зову људи. Било је потребно јер Бог је човека створио, за нешто узвишено, створио га је за живот вечни а не за смрт, не за пакао, не за црве, и да крај његов буде са његовом смрћу. Зато је Господ дошао да људима дарује живот вечни. То је основна побуда и основни циљ доласка Господа Христа на земљу.

То што је Господ Христос учинио није могао да учини ни један Анђео, ни један Арханђео, ни један човек ма колико силан био, макар и целим светом владао, то није могао дати људима. Једино онај ко је човека створио, који над човеком промишља и бдије, Он је могао испунити ту намену човека, и даровати му живот вечни.

Али Господ је објаснио у чему је живот вечни. Каже Свето Писмо: „Да познају Тебе јединога истинитог Бога, и Онога кога си Ти послао — Исуса Христа.“ Дакле живот вечни је истинско Богопознање. Треба познавати и поштовати јединога истинитог Бога. Нема много Богова. То је заблуда и прелест ђаволска да су људи веровали некада у многе Богове, да су многимима служили, многимима се клањали, многимима жртве приносили, јер само је један Бог творац неба и земље и свега што се види и што се не види, као што исповедамо у почетку Символа вере. Дакле зато је Господ дошао да људима дарује живот вечни, и да их научи како се долази до живота вечнога. Зато је Господ донео своју божанску науку, открио људима све тајне неба и земље, и показао им и показивао током целог свог боравака на земљи, шта је воља Божија и како се задобија живот вечни.

Дивна и потресна прича данашњег другог Јеванђеља, прича о десет

девојака. Често се чита, често је слушамо у Цркви, али мало ко обраћа пажњу на њу шта она значи. Каже тамо у Светом Писму: Царство је небеско као десет девојака, које су очекивале свадбу, очекивале су женика да дође али је он закаснио! И онда су оне задремале и поспале. Негде у поноћ настала је вика у двору... „Долази женик, излазите му на сусрет“. Ко? Они који су спремни да изађу. Тада пробудише се и ових десет девојака, од којих пет бежу мудре, а пет луде. У чему је била мудрост оних пет девојака? У томе што су са својим светиљкама узеле и уље које је потребно, да се светиљке одржавају. А луде, то су оне које су узеле светиљке своје, али нису узеле уља. Кад су упалиле своје светиљке, код оних лудих почну да се трепћу и да се гасе. И оне рекоше оним мудрима: „Дајте нам од вашег уља, јер наше светиљке хоће да се угасе“. А оне будући мудре кажу: „Не, не, да не би онда нестало и нама и вама. Боље ви идите и набавите код трговаца, код продаваца себи“. И оне одоше оне луде, да тада брину, да тада купују оно што им треба за свадбу, за дочек женика. Међутим, док су оне биле да купују, да набављају уље, женик је дошао и мудре су ушле са њим у дворану свадбену, и врата се затворила. Мало затим долазе и оних других пет девојака лудих, почевше да лупају на врата и вичу: „Господару, господару, отвори нам“. А женик одговара: „Заиста вам кажем, не познајем вас“. Зашто их није познао? Зато што нису биле спремне да га дочекају. И тако су оне остале ван свадбеног весеља, ван свадбене дворане.

Али ова прича тако дирљива и потресна, има дубоки духовни смисао. Господ је у овој причи поделио све људе, цео род људски само на два дела: на мудре и на луде! Који су мудри? Они који брину над својим жижцима, а жижак је душа свакога човека, која је скупоценија од целог света како каже Господ. Који брину о њој, набављају благовремено уље за своје кандило, за своју светиљку, за своју душу. А то су врлине, то је живот по заповестима Божијим. И оне друге које су имале жишке своје, светиљке своје, јер Бог је душу дао свакоме човеку, али сваки ће одговорати шта је са њом радио.

Оне су држале свој жижак угашен, нису бринуле о уљу, о врлинама, о добрим делима, заповестима Божијим. А долазак женика то је онај дан који још увек очекујемо, други долазак Господа Христа, када ће доћи као судија да суди живима и мртвима, и да свакоме да по делима његовим.

Тада ће се десити ово што је ова прича данашња казала, да ће они који су мудри ући са Господом Христом у Царство небеско, и добити тамо живот вечни, ради кога је Он и дошао на земљу. А они неспремни, својом кривицом остаће иза врата Царства небескога, а све што је изван Царства небескога, то се зове Пакао браћо и сестре. У Царству небеском је Цар, ко је са њим он је у Царству, и он ужива сва блаженства тога Царства. А онај ко је без Цара остао, он је остао са Његовим противником, а Његов противник је Антихрист, његов противник је ђаво, неки дух сатана, дакле сви они који у Господа Христа нису веровали, који се Њему нису молили, који за Њим нису ишли, и Његове заповести вршили.

Диван пример једне мудре девојке, Црква данас помиње и прославља Свету преподобну матер Петку — Параскеву. Која је једна од најомиљенијих Светитељки у роду Српскоме, после Свете Богородице. Њој се наш народ највише моли, најчешће обраћа, јер она је управо зато што је била мудра, што је бдела целог живота свога над својом светиљком, над својом душом, она је Богу угодила. Душу своју окитила и испунила врлинама, живот свој украсила добрим делима, подвизима, сузама, покајањем, молитвама. И тако се удостојила те милости Божије, да је Господ њу прославио, и она је постала угодница Божија, и посредница између нас грешних људи и Господа Христа.

Данас је дакле Света Петка — Параскева, или Петковдан како се у народу назива, коју многи у нашем народу славе као крсну домаћу славу. Којој су и многи наши манастири посвећени. И који такође данас славе Свету Петку — Петковдан, као заштитницу свога манастира и молитвеницу своју пред Богом. Она је пример како

треба живету у овоме свету, да би се добио живот вечни и да би били са оне стране где се налазе мудре девојке.

Нека би Господ моливама Светих угодника својих, и посебно Свете мајке Параскеве, даровао и свима нама снаге, да останемо пре свега на путу исповедања праве вере, како су нас учили Свети Апостоли, Свети Богоносни Оци седмог Васељенског Сабора, чији празник такође данас славимо, и остали угодници из рода нашега Светога Саве, до Владике Николаја и Оца Јустина, да и ми останемо у тој вери Православној, али и да чинимо дела која је чинила Света Петка — Параскева, да живимо по заповестима Божијим, да украшавамо душу своју врлинама, да благовремено снабдемо душу своју оним уљем, које ће јој дати светлост да дочекамо спремни и будни, други долазак Господа Христа, да би нас Он по томе препознао, и признао и примио у Царство своје небеско, да и ми тамо са свима Светима славимо Оца и Сина и Светога Духа, кроза све векове и сву вечност.

Амин.